

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Гж.1879/18
9.5.2018. године
НОВИ САД

У И М Е Н А Р О Д А

Апелациони суд у Новом Саду, у већу судија Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Снежане Глушчевић Симовљевић и Едит Чордаш, чланова већа, у парници **тужиоца АА из ...**, чији је пуномоћник Вања Ковачевић, адвокат у Новом Саду, против **тужене ББ из ...**, ради исплате, одлучујући о жалби тужиоца против пресуде Основног суда у Новом Саду П.1161/18 од 28.11.2017. године исправљене решењем од 13.2.2018. године, на седници већа одржаној 9.5.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

Жалбу **ОДБИЈА**, пресуду Основног суда у Новом Саду П.1161/18 од 28.11.2017. године, исправљену решењем од 13.2.2018. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

ОДБИЈА захтев тужиоца за досуду трошкова жалбеног поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном, исправљеном пресудом одбијен је тужбени захтев тужиоца за исплату износа од 2.100,00 динара за новембар 2005. (за период од 16. до 30.11.2005. године) са затезном каматом од 16.11.2005. до исплате, месечних износа од по 4.200,00 динара за период децембар 2005. – март 2008. са каматом, месечних износа од по 8.000,00 динара за период април 2008. - мај 2013. са каматом, месечних износа од по 4.000,00 динара за период јун 2013. - новембар 2014. са каматом и износа од 2.000,00 динара за децембар 2014. са каматом. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Против наведене пресуде благовремену жалбу изјавио је тужилац из свих законских разлога.

Жалба није основана.

Испитавши првостепену пресуду у границама жалбених разлога, као и по службеној дужности у смислу одредбе чл. 386. ст. 3. ЗПП, овај суд налази да је првостепени суд без битних повреда одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. т. 1., 2., 3., 5., 7. и 9. ЗПП, правилно утврдио све чињенице битне за пресуђење, на које је правилно применио материјално правне одредбе чл. 165. Породичног закона, када је одбио тужбени захтев тужиоца за регрес као последицу искључивог издржавања заједничке млт. деце.

Према утврђењу првостепеног суда, које се конкретним жалбеним наводима не доводи у питање, тужилац и тужена су бивши супружници, који имају пет ћерки. По разводу брака, ... године, две најмлађе, млт. ћерке, ВВ (рођ. ...) и млт. ГГ (рођ. ...) поверене на самостално вршење родитељског права тужиоцу. Пресудом од 22.2.2006. године, тужена је обавезана да на име издржавања млт. ВВ и млт. ГГ месечно плаћа по 2.100,00 динара за свако дете, односно укупно 4.200,00 динара, почев од 16.11.2005. године, па убудуће. Пресудом од 18.12.2008. године обавезана је да доприноси дечијем издржавању за свако дете по 4.000,00 динара, односно укупно 8.000,00 динара, почев од 19.3.2008. године па убудуће. ВВ је ... године завршила средњу школу, па је у мају престала обавеза тужене да доприноси њеном издржавању, док је ГГ завршила фризерску школу у децембру ... године, када је престала обавеза тужене за њено издржавање.

Тужена није извршила своје обавезе плаћања дечијег издржавања како је то било одређено наведеним пресудама, већ им је давала новац када га је имала, с обзиром да је све време без икакве имовине и прихода. Решењем Центра за социјални рад Града ... од 26.10.2011. године тужена је остварила право на материјалну новчану помоћ у износу од 4.960,00 динара. Осим овог прихода не остварује никакав ни стални, ни повремени приход.

Позивом на одредбе члана 165. ст. 1. Породичног закона, првостепени суд тужбени захтев одбија.

У жалби, тужилац, превасходно, указује на погрешну примену материјалног права, сматрајући да има право да од тужене, као дужника дечијег издржавања, потражује појединачне месечне износе издржавања, на чије плаћање је тужена била обавезана по правноснажним судским пресудама којима је досуђено дечије издржавање.

Одредбом чл. 165. Породичног закона регулисано је право на регрес и прописано да лице које је фактички давало издржавање, а није имало правну обавезу, има право на накнаду од лица које је по овом закону било дужно да даје издржавање (ст. 1.). Ако је више лица истовремено било дужно да даје издржавање, њихова обавеза је солидарна (ст. 2.), према лицу које је фактички давало издржавање, а није имало правну обавезу.

Члан 154. став 1. Породичног закона прописује да малолетно дете има право на издржавање од родитеља, а према члану 160. став 1. истог закона, издржавање се одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања. Одредбе члана 166. став 5. Породичног закона прописују да уколико је више лица истовремено дужно да даје издржавање, њихова обавеза је подељена.

Из цитираних прописа произлази да за разлику од захтева за издржавање по коме се новчана обавеза увек одређује за период убудуће, право на регрес представља право лица, које је без правне обавезе подмиривало у прошлости нечије трошкове издржавања, да захтева накнаду за дато издржавање од лица које је по закону било дужно да даје издржавање. Ради се о имовинскоправном захтеву чија висина се одмерава према фактички датим средствима за издржавање, а не ретроактивном применом досуђеног износа издржавања, какав захтев је тужилац поставио у овом поступку. Када је више лица по закону било истовремено дужно да даје издржавање, они одговарају трећем лицу солидарно за учињене трошкове издржавања. Међутим,

између лица која су истовремено по закону дужна да дају издржавање, што је био конкретан случај, не примењују се правила о солидарним обавезама, јер је њихова обавеза заједничка и подељена и зависи, између осталог, и од могућности сваког дужника посебно.

У овом случају није било законских разлога за примену правила о регресу, јер је тужбени захтев и према формулацији потраживања, процесном изјашњавању тужиоца и предложеним доказима постављен у висини судске обавезе тужене за дечије издржавање, а не регреса, према фактички датим средствима за издржавање. У спорном периоду, судским пресудама је била одређена обавезе тужене као дужника дечијег издржавања. То значи да су, права и обавезе родитеља, између осталих и обавезе давања издржавања, биле између њих подељене, а у току поступка тужилац, који није поверилац по судским пресудама досуђених износа дечијег издржавања, није пружио доказе да је дао нешто што није био дужан дати уместо тужене на име дечијег издржавања, за сваки месец спорног периода, нити је у том правцу предлагао адекватне доказе, па стога није ни доказао основ свог потраживања према туженој, јер не постоје докази о сваком појединачном тужиочевом издатку и доприносу у издржавању деце у предметном периоду, као ни докази колике су биле њихове стварне потребе.

Са наведених разлога, овај суд налази да нема места усвајању тужбеног захтева, па остали жалбени наводи нису од утицаја на законитост и правилност пресуђења и нису посебно цењени позивом на одредбе чл. 396. ст. 1. ЗПП.

Одлука о парничним трошковима није донета погрешном применом чл. 153. ЗПП.

Одлучено је као у изреци на основу чл. 390. ЗПП.

Захтев тужиоца за досуду трошкова жалбеног поступка је одбијен на основу чл. 153. ЗПП, из разлога што са жалбом није успео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА
Јелица Бојанић Керкез,с.р.
Зто.

,